

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Miluše Doškové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **T. z. Z., spol. s. r. o.**, zastoupeného advokátem Mgr. Zdeňkem Labským, advokátem se sídlem Milešovská 2137/12, Praha 3, proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Brně**, se sídlem nám. Svobody 4, Brno, ve věci kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 25. 11. 2005, č. j. 29 Ca 133/2004 - 53,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 25. 11. 2005, č. j. 29 Ca 133/2004 - 53, **se zrušuje** a věc **se mu vrací** k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalovaný (dále též „stěžovatel“) domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Krajského soudu v Brně, kterým bylo pro vady řízení zrušeno rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 4. 2004, č. j. 110-6593/2003-0106. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Finančního úřadu ve Zlíně ze dne 14. 7. 2003, č. j. 164572/03/303919/1912, kterým byla žalobci uložena povinnost zaplatit daňový nedoplatek na dani z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti a z funkčních požitků podle zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve výši 389 178 Kč.

Kasační stížností stěžovatel namítl nesprávné právní posouzení věci, tzn. uplatnil důvod zakotvený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní („s. ř. s.“). Uvedl, že jím vydané rozhodnutí za nepřezkoumatelné nepovažuje, neboť z obsahového hlediska tvoří jeden organický celek, při jeho zpracování postupoval v souladu s ustanovením § 50 odst. 7 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků („daňový řád“) a vypořádal se se všemi odvolacími námitkami. Protože některé námitky se v podaném odvolání překrývaly nebo na sebe úzce navazovaly, bylo k následně uvedené námitce rozšířeno odůvodnění obsahově se vztahující i k námitce předchozí. Žalobou napadené

rozhodnutí tak poskytuje dostatečný skutkový rámec pro stěžovatelem uplatněnou aplikaci ustanovení § 15 zákona č. 92/1991 Sb., o podmínkách převodu majetku státu na jiné osoby.

Žalobce nabyt do svého vlastnictví majetek privatizovaného podniku S. m. p., s.p., M., v rozsahu podepsané a za podmínek vyplývajících ze smlouvy č. 053/99 o prodeji privatizovaného majetku uzavřené dne 8. 10. 1999. Stěžovatel proto odkázal na čl. III. této smlouvy a na zápis o předání a převzetí privatizovaného majetku podle ustanovení § 19, 20 a 21 zákona č. 92/1991 Sb. Jako příloha tohoto zápisu byla žalobci předána mimo jiné rozvaha privatizovaného majetku a z řádku 096 této rozvahy vyplývá, že žalobce převzal v rámci procesu privatizace celkový závazek vůči státnímu rozpočtu ve výši 48 134 000 Kč, jehož součástí byl i k 7. 10. 1999 splatný nedoplatek na dani z příjmů (účet č. 342/30, příloha č. 8). Částka 389 178 Kč představující daňový nedoplatek na dani z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti a funkčních požitků za zdaňovací období leden – říjen 1999 byla daňovému subjektu S. m. p., s.p. předepsána platebním výměrem ze dne 11. 12. 2000, č. j. 40710/00/300970/3153.

Stěžovatel tvrdí, že žalobce převzal jako závazek související s podnikatelskou činností privatizovaného státního podniku rovněž povinnost uhradit předmětný daňový nedoplatek. Konkrétní skutkové závěry vyplývají z obsahu celého soudem zrušeného stěžovatelova rozhodnutí a korespondují s obsahem správního spisu.

Stěžovatel navrhuje napadený rozsudek krajského soudu zrušit.

Žalobce ve vyjádření k podané kasační stížnosti uvedl, že považuje napadený rozsudek krajského soudu za správný a citované rozhodnutí stěžovatele pokládá rovněž za nepřezkoumatelné. Proto navrhuje kasační stížnost zamítnout.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Krajského soudu v Brně v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že s ohledem na obsah kasační stížnosti a na podstatu napadeného rozsudku krajského soudu se jeví rozhodnou otázka, zda citované rozhodnutí stěžovatele skutečně lze považovat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Základním argumentem, o který krajský soud opřel svůj závěr o nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí stěžovatele, byla absence odůvodnění k otázce, jaký konkrétní majetek byl privatizován a žalobcem převzat a proč s tímto privatizovaným majetkem má bezprostředně souviset závazek spočívající v povinnosti zaplatit daň z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti. Žalovaný se dle krajského soudu nevypořádal s námitkou, že žalobce nezprivatizoval veškerý majetek S. m. p., s.p., M.. Žalovaný dle soudu uzavřel, že podpisem smlouvy o prodeji privatizovaného majetku přešla na žalobce ze zákona povinnost převzít a vyrovnat závazky s privatizovaným majetkem, a to včetně závazků vzniklých neuhrazením daňových povinností části podniku. Žalovaný rovněž poukázal na přílohu k zápisu o předání a převzetí privatizovaného majetku, kde se má nacházet seznam pohledávek a mimo jiné daňové závazky vůči státu. Tyto závěry krajský soud považoval za zcela nedostatečné vzhledem k aplikaci ustanovení § 15 odst. 1 zákona č. 92/1991 Sb., neboť žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí neodpověděl na otázku, zda závazek k úhradě předmětné daně bezprostředně souvisí právě a jen s privatizovaným majetkem, který žalobce v rámci privatizace nabyt.

S ohledem na shora popsaný obsah kasační stížnosti je v projednávané věci zřejmé, že kasační stížnost může být shledána důvodnou tehdy, jestliže závěr krajského soudu o nepřekoumatelnosti citovaného rozhodnutí stěžovatele neobstojí. Sedes materie napadeného rozsudku krajského soudu přitom spočívá ve vztahu k žalobní námitce, která vyjadřuje pochybnost, zda žalobce převzal v rámci pohledávek a závazků rovněž povinnost zaplatit daňový nedoplatek, když tato pochybnost vyplývá z toho, že na žalobce nebyl převeden veškerý majetek státního podniku. Tuto námitku uplatnil žalobce již v podaném odvolání proti shora označenému rozhodnutí správce daně.

K tomu je třeba uvést, že z odůvodnění předmětného rozhodnutí stěžovatele plyne, že stěžovatel se zabýval otázkou přenosu daňové povinnosti na žalobce, když uvedl, že z přílohy Zápisu o předání a převzetí privatizovaného majetku plynou (ř. 096) daňové závazky vůči státu ve výši 48 134 000 Kč, a dále poukázal na rozhodnutí Ministerstva zemědělství, podle něhož byly na FNM převedeny jen závazky vztahující se na privatizovaný majetek (SPJ 2001 – Průmyslový areál S. m. p. M.) a nikoliv závazky související s nezprivatizovanými nepodnikatelskými jednotkami (tělocvična, sauna, bytový fond, nemovitý majetek v k. ú. N. L.). Stěžovatel dále ve svém rozhodnutí vycházel z bodu 2 čl. III smlouvy č. 053/99, podle něhož žalobce s privatizovaným majetkem převzal i veškerá práva a závazky, které s ním souvisely, takže výše závazků ve vztahu ke správci daně byla žalobci známa. O tom svědčí rovněž seznam závazků k 7. 10. 1999 podle účtů, z něhož je zřejmé, o jaké konkrétní závazky se jednalo.

Nejvyšší správní soud tak dospěl k závěru, že odůvodnění rozhodnutí stěžovatele o podaném odvolání je ve vztahu ke znění uplatněných odvolacích námitek dostatečné. Krajský soud se totiž mylí v tom, že v daném případě muselo být posouzeno, jaký konkrétní majetek byl privatizován, zda byl privatizován veškerý majetek a zda s tímto majetkem předmětná daňová povinnost bezprostředně souvisí či nikoli. Takový postup by totiž ve svých důsledcích představoval soudní přezkum privatizačního procesu jako takového a rozhodnutí v něm učiněných, což však zákon č. 92/91 Sb. (ustanovení § 10 odst. 3) neumožňuje. Bylo proto třeba se v rozhodované věci zaměřit „pouze“ na to, zda na základě uzavřené smlouvy o privatizaci na žalobce přešly rovněž daňové závazky. To žalovaný učinil a svůj postup k uplatněné odvolací námitce rovněž náležitě zdůvodnil. Žalobce v odvolání či podané soudní žalobě ostatně vůbec nezpochybňoval skutečnost, že v souvislosti se smlouvou o privatizaci byl vyhotoven rovněž zápis o předání a převzetí privatizovaného majetku (který předpokládá čl. V. bod 1 smlouvy o privatizaci), který zástupce žalobce podepsal, a rovněž skutečnost, že zápis obsahoval přílohu, v rámci které byly převzaté daňové závazky specifikovány (to, že jako příloha zápisu byla předána žalobci mimo jiné rozvaha privatizovaného majetku, vyplývá z bodu 8 zápisu). Tento závěr ostatně převzal ve svém rozhodnutí i krajský soud.

Lze tak uzavřít, že v daném případě není rozhodné, ke kterému konkrétnímu majetku se daňové závazky případně vztahovaly a zda byl tento majetek na žalobce rovněž smlouvou o privatizaci převeden, neboť podstatné je, že byl převeden rovněž předmětný daňový závazek.

Krajský soud rovněž konstatoval, že žalovaný neuvedl, zda sporný závazek figuruje v příloze k zápisu či v rozvaze privatizované jednotky. Takový závěr však nemá oporu v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Žalovaný totiž sice výslovně neuvedl, že příloha k zápisu předmětnou položku obsahuje, ze skutečnosti, že zápis i přílohu v odůvodnění zmínil, však bez jakýchkoli pochyb vyplývá, že tento názor žalovaný zaujal.

Lze proto uzavřít, že rozhodnutí o odvolání nelze z důvodů, pro které tak učinil krajský soud, považovat za nepřezkoumatelné. Nejvyšší správní soud proto rozhodnutí Krajského soudu v Brně zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Krajský soud závěr o nepřezkoumatelnosti učinil ve vazbě na možnost aplikace ustanovení § 15 odst. 1 zákona č. 92/1991 Sb. ve vztahu k ustanovení § 45 zákona č. 337/1992 Sb. Je vhodné připomenout, že k otázce vzájemného vztahu obou ustanovení existuje ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 25. 8. 2005, sp. zn. 2 Afs 181/2004, č. 712/2005 Sb. NSS), podle níž ustanovení § 15 odst. 1 zákona č. 92/1991 Sb. představuje zákonnou výjimku z nemožnosti smluvního přenosu daňové povinnosti podle ustanovení § 45 daňového řádu. Z tohoto rozhodnutí bude krajský soud při novém rozhodování ve věci vycházet. Rovněž v následném řízení posoudí důvodnost ostatních námitek, které byly v podané žalobě uplatněny a kterými se dosud nezabýval.

V novém rozhodnutí ve věci krajský soud rozhodne i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. května 2007

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu